

Ezredvégi búcsúzó

1.

Ezen levél kelt
az Úr 2001. esztendejében,
január havának első napján,
amikor
felelősségem
teljes tudatában fogadom
– minő végrendeletszerű megfogalmazás –,
hogy nem leszek többé segédje Kolozsváron
Krizsovánszky Lászlónak a tejhordásban,
egyetlen áttangózott éjszaka után sem.

(Magyarázat: 1974-ben, amikor otthon
elkezdődött a tánc – nem a diszkóban! –,
a húzd meg–ereszd meg a nemzetiségi
politikában,
K.L. a maga ösztönös módján védekezett:
diplomával a zsebében
tejhordónak szegődött
a györgyfalvi negyedben,
sikertelen kísérlet után, hogy
tehépásztornak vagy artistának álljon be.)

Én, szerelmes asszony,
akinek még a korás hajnal is
kedvére volt, segítve neki
– magam mögött a biztos Anyaországgal –,
hozzá ekképp akartam méltó lenni.
E fogadalmat könnyű betartani.
József Attila, Latinovits Zoltán tehetségéből
ki tudja, volt-e benne, s mennyi.
Mindhárman egy robogó járműtől
provokálták ki a végzetet.

Akácvirágok, kicsiny harangok, vecsernyére szólítsatok...

2.

Krisztus Urunkban hívó, titokban
sámánoknak áldozó
Salamon Anikó, jobbik felem,
Veled sem ülök többé a Gellért teraszán,
hogy kávézás közben oldjuk meg
saját és nemzetünk sorsát.
Még nem pipáztál, a' la George Sand,
megbotránkoztatva a város – Kolozsvár –
puritán polgárait.
Erre akkor került sor, amikor törzshelyünket
áthelyeztük
a Főtér sarkán álló New Yorkba.
Nem sorjázunk: mi mindent adtunk a
Csonkahazának,
mi, akik a Kishazából jöttünk valamikor.
(Barátném! Elámulnál, ha hallanád
Döbrentei Kornélt,
a fenegyereket mai nyomorúságainkról!)

Nem lejtünk izgalmas táncokat,
bohém partnerekkel
a külvárosi csehókban, Bánffyhunyon,
Szinaján
és Kolozsváron, a Burgya-kertben.
Nem álmodozunk:
milyen mámorító lehet
egy éjszakai fürdőzés
gyöngyöző pezsgővel teli medencében,
ezüst tálcán rántott telemea-sajtot csipegetve.
Nagy Generáció ide, vagy oda,
a mi korunkban nem illő ily álmodozás.
Nem álmodunk többé ketten semmiről.
Mert te, jobbik felem jóban-rosszban
időnek előtte, nem várva meg
régi és új Istenünk hívó szavát,
tíz emelet magasságából
az anyaföldbe kívánkoztál.

Akácvirágok, kicsiny harangok, vecsernyére szólítsatok...

3.

S legvégül: volt egyszer,
hol nem volt a valóság,
s ami ma van, az a megszépítő távolság.
(Csak annyi időt szeretnék otthon eltölteni,
hogy behízeglő hangod emlékét,
legelső, sejtelmes kézfogásunkat,
poharaink összekoccanását megtaláljam...)
Nem igaz, hogy húsz, harminc év telt el.
Nem igaz, nem igaz!
Bűnténnyel felér, édesem,
hogy többé sem egy örökké tartó tangó,
sem egy örök kirándulás a Sétatérre,
vagy itt, a budai hegyekben.
(Tréfálkoztunk? Belátható időn belül
egyetlen közös jövőnk:
Te, ősz hajú, ifjú lelkű pátriárka,
én, öreg bakfis,
kézen fogva idézzük fel múltunkat,
ha már minden vihar elcsendesedett
közöttünk.

Nem berzenkedten
mert húsz éven át Te pazarló, nekem
fukarul mérted magad,
de egyikünk sem akarta tévedéseinket a
másikon megtorolni.

És persze: sem egy dedikált vers
vagy egy nekem, esetleg rólam szóló
színdarab,
sem az örök szerelem (csak az állandó
visszatérés),
nem bizony, nem jutott nekem,
mert 62. születésnapod fordulóján
alattomban elhagytál.
(Ahogy jóval korábban
apád ugyanennyi évére emlékezve
versedben megjósoltad.)
Én ezért Drágám, neked
soha meg nem bocsáthatok.
Csak az utolsó fényképed, azt tudnám
feledni!

Akácvirágok, kicsiny harangok, vecsernyére szólítatok...

Hiába jönnek új tavaszok, ha ti,
hárman, nem vagytok velem...
Tehát: igyekszem hozzátok!

*U.i.: Titkosügynökök, kapcsolatok,
valamint szaglászók, hálózatok,
különböző országok megbízottai!
Üzenem Néktek: hiába kutatjátok
életrajzomban a gyenge pontokat,
mert azok mind mind meghaltak.*

Budapest, 2001. 01.01